

DE LA PEL·LÍCULA

Disney · PIXAR

SOUL

El llibre de la pel·lícula

DE LA PEL·LÍCULA

Disney · PIXAR

SOUL

© 2020 Disney Enterprises, Inc. i Pixar
Tots els drets reservats

Publicat en català per Edicions 62, S. A., 2020
Estrella Polar, Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2020

ISBN: 978-84-18134-93-7

Dipòsit legal: B. 10.542-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació
de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o
escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Estrella Polar

En Joe Gardner estava fent classe de música a la banda de l'institut. Intentava transformar un desori de notes malsonants en una melodia, però li feia la impressió que als seus alumnes no els interessava aprendre a tocar jazz... ni cap altra cosa, de fet.

En Joe es va dirigir a la seva millor estudiant:

—Tot teu, Connie —li va dir—. Vinga!

La noia va fer un solo de trombó que havia practicat molt. Quan es va allargar una mica massa, els seus companys van començar a riure per sota el nas.

—Espera —va dir en Joe, interrompent l'assaig—. De què rieu?
La Connie s'ha deixat anar.

I això és bo!

En Joe va seure davant del piano. Mentre feia ballar els dits per damunt de les tecles, va explicar als seus alumnes com **es va enamorar del jazz**.

—El pare em va portar a un club de jazz. I allà hi havia un noi... que tocava uns acords.

En Joe va recordar que el pianista estava tan absort en la seva música que semblava que flotés sobre l'escenari.

—En aquell moment ho vaig saber: **jo havia nascut per tocar**.

La Connie sap a què em refereixo —va dir en Joe—. Oi, Connie?

—Tinc dotze anys —va respondre ella, secament.

Més tard, la directora Arroyo va arribar amb bones notícies per a en Joe.
—S’ha acabat la feina a temps parcial —li va dir—. A partir d’ara ets el nostre professor de música a jornada completa!

Tot i que en Joe estava agraït, en realitat no volia ser professor a jornada completa. Volia convertir-se en un **gran del jazz** i guanyar-se la vida tocant el piano.

En sortir de l'institut, en Joe va anar a la sastreria de la seva mare, la Libba, que es va posar **molt contenta** quan va saber que li havien ampliat la jornada laboral.

—Després de tants anys, les meves pregàries han estat escoltades! Una feina a jornada completa! —li va dir—. Els diràs que sí, oi?

En Joe sabia que no en trauria res, de discutir amb ella.

—És clar! —va exclamar.

Just llavors, en Joe va rebre una trucada d'en Curley, un antic estudiant seu que acabava de convertir-se en el nou bateria del **Dorothea Williams Quartet**.

—Enhorabona! —li va dir en Joe—. Ostres... Si jo pogués tocar amb la Dorothea Williams, ja em podria morir tranquil.

—Doncs potser avui és el teu **dia de sort** —va dir en Curley—. El quartet necessita un nou pianista urgentment!

En Joe se'n va anar corrents cap al club de jazz The Half Note. La Dorothea Williams, una autèntica llegenda del jazz, el va cridar des de l'escenari.

—Puja, profe. No tenim tot el dia.

Tan aviat com en Joe va seure davant del piano, la banda va començar a tocar.

Tot i que es va perdre en els primers compassos, en Joe no va trigar a seguir el ritme i el to i, quan va arribar el moment del seu solo, **va tancar els ulls** i es va deixar anar.

Mentre la música l'embolcallava, sentia com si el món **s'esvaís**.
En Joe va obrir els ulls. Tothom el mirava fixament.
—Perdó —es va disculpar—. Diria que m'he deixat portar una mica.
—Ves a casa a canviar-te, profe —li va dir la Dorothea—. Posa't ben elegant.
Torna aquest vespre, i ja veurem com va.